

[Haustrup Clemmensen.]

ivrig for at finde lyspunkter og ingen fandt, kunne man måske henvide til, at ser man på industriens beskæftigelse, der som bekendt betyder meget i det danske samfund, vil man se, at der i hvert fald i hele første kvartal i år i modsætning til første kvartal det foregående år har været en stabilitet over beskæftigelsestallet her, som jeg i hvert fald synes kan give anledning til nogen optimisme. Men i øvrigt må det netop i en situation, hvor begrænsede internationale lånemuligheder præger billedet, være afgørende, at vi stadig følger beskæftigelsesudviklingen med den allerstørste opmærksomhed.

Udefra kommer vanskeligheder til Danmark, og desværre er det begrænset, hvilke midler vi har til rådighed til at øge beskæftigelsen. Det vigtigste af disse har gennem de senere år vist sig at være en progressiv stigningstakt i industrieksporten, der lykkeligtvis er fortsat også i disse måneder. Men skal denne stigningstakt fortsætte, må det være afgørende, at eksportens konkurrencemuligheder forbedres, at virksomhedsopsparringen øges, og at renten fortsat sænkes.

Det bør stå helt klart, at det igen at sikre en høj beskæftigelse er et menneskeligt absolut uafviseligt krav for alle partier i folketinget, og det skal heller ikke undervurderes, at det også for erhvervene må være i høj grad værdifuldt og ønskeligt at genvinde den fulde beskæftigelse. Det er en fatal misforståelse at tro, at erhvervene skulle være interesserede i en lavere beskæftigelsesgrad. Tværtimod betyder en høj beskæftigelse bedre afsætningsmuligheder, øget omsætning og dermed større fortjeneste, og i det moderne, komplicerede erhvervsliv er det jo netop en risiko, hvis man ustandselig skal skifte arbejdskraft, fordi en udpræget tillæring i de enkelte virksomheder i de specielle arbejdsopgaver er dyr og langvarig. Derfor er det i allerhøjeste grad en interesse for den enkelte virksomhed at sikre sig så stor og stabil en beskæftigelse som overhovedet muligt.

Jeg vil altså gerne netop under denne debat fremhæve, at det konservative folkeparti af al magt vil medvirke til at bekæmpe arbejdsløsheden, og vi har, synes vi, grund til at se på disse muligheder med nogen optimisme på baggrund af de allerede opnåede resultater.

Den økonomiske saneringslinje må derfor fortsættes uafkortet. Det er en forudsætning for reformarbejdet, og der er — selv om der har været kort tid dertil — dog grund til at glæde sig over, at man allerede i indeværende samling på en række områder har kunnet enes om væsentlige reformopgaver. Jeg har allerede nævnt kildeskattelovgivningen, som skal til tredje behandling i morgen. Jeg vil gerne yderligere fremhæve loven om kommunernes styre, om fritidsproblemerne og rammelovgivningen for universiteterne. Jeg vil også fremhæve, at det konservative folkeparti i den samling, der nu går til ende, ligesom tidligere har bestræbt sig på at oprettholde så stort et flertal som overhovedet muligt bag landets udenrigspolitik, dets sikkerhedspolitik, markedspolitikken og u-landspolitikken. Der har været grundige debatter om alle disse spørgsmål i den senere tid. Jeg skal derfor afstå fra at gøre yderligere bemærkninger derom, men kun understrege det konservative folkepartis store interesse i, at disse meget væsentlige dele af vort lovgivningsarbejde gennemføres i så bred enighed som overhovedet muligt.

Men ser man da på Danmark, som det burde være, vil jeg gerne, så tydeligt som det er mig muligt, understrege, at forudsætningen for, at en ny, stor reformperiode kan indledes i det danske folkestyre, uafviseligt er, at den økonomiske saneringspolitik får de fornødne resultater. Jeg erindr om, at vi i en årrække kun har haft en økonomisk vækst på 2-3 pct. pr. år. Det er desværre kun begrænset, hvilke muligheder dette giver for yderligere reformer, og derfor må alle kræfter som det først fornødne sættes ind på at forøge den økonomiske vækst og genskabe balancen i den økonomiske politik. Det er karakteristisk og, synes jeg, også opmun-